

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7Co/1/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114222235
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Frederika Zozuláková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7114222235.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Frederiky Zozulákovvej a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Imricha Volkaia v právnej veci navrhovateľa G. K.Q.Č. nar. X.X.XXXX bývajúceho v W. na O. ul. č. X zastúpeného JUDr. Jarmilou Machovou advokátkou so sídlom v Košiciach na Štúrovej ul. č. 20 proti odporcovi G. K. nar. XX.X.XXXX bývajúcemu v W. na O. ul. č. X v konaní o určenie výživného o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 1.10.2015 č.k. 40C 237/2014-146 takto

rozhodol:

Mení rozsudok v napadnutých vyhovujúcich výrokoch, ako aj trovách konania tak, že odporca je povinný prispievať na výživu navrhovateľa 220 € mesačne od 1.10.2014 do budúca vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

Dlžné výživné za obdobie od 1.10.2014 do 30.9.2015 vo výške 840 € je odporca povinný zaplatiť navrhovateľovi do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Návrh na určenie výživného za obdobie od 2.9.2014 do 30.9.2014 zamietá.

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zaviazal odporcu prispievať na výživu navrhovateľa mesačne 220 € od 2.9.2015 do budúca vždy do 15. dňa každého mesiaca počínajúc právoplatnosťou rozsudku. Dlžné výživné za obdobie od 2.9.2015 do 30.9.2015 vo výške 840 € zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Odporcu zaviazal nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 271,83 € na účet právnej zástupkyne navrhovateľa JUDr. Jarmily Machovej do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodol tak na základe návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd zaviazal odporcu prispievať na jeho výživu mesačne sumou 300 € od 2.9.2014. Návrh odôvodnil tým, že manželstvo jeho rodičov bolo rozvedené a od 7.5.2014 si odporca neplní voči nemu vyživovaciu povinnosť. Uviedol, že je študentom Technickej univerzity v Košiciach. Odporca bol ochotný prispievať na výživu navrhovateľa mesačne sumou 150 €. Konajúci súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Košice I z 13.3.2015 sp.zn. 18P 72/2014 bolo manželstvo rodičov navrhovateľa rozvedené, mal. V. N. K. pochádzajúca z manželstva bola zverená na čas po rozvode do osobnej starostlivosti matky navrhovateľa a odporca bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej 200 € mesačne. Rozsudok vo výroku o rozvode manželstva a zverení maloletej nadobudol právoplatnosť 12.5.2015, pričom výrok o povinnosti odporcu prispievať na výživu maloletej nenadobudol právoplatnosť. Z výpovede navrhovateľa zistil, že odporca mu prispieva na jeho výživu od októbra 2014 sumou 150 €, za mesiac september neprispel nič, raz mesačne sa stretnú, iným

spôsobom neprispieva. Je študentom 2. ročníka denného štúdia vysokej školy, býva s mamou a sestrou s tým, že matka platí za bývanie 326 € mesačne. Príjem jeho matky činí 540 € mesačne, poberá daňový bonus 40 € a príjem z vedľajšej činnosti 70 až 130 € mesačne. Jeho výdavky sú na telefón 15 € mesačne, 10 € mesačník, drogeria 20 €, holič 8 €, lieky na alergiu a problémy so srdcom 10 €, vreckové 30 €, strava 130 €, výdavky na školu každý semester 70 €, za kopírovanie 20 €, ktoré mu uhradza matka, ktorá platí náklady za odpad 31,35 €, oblečenie 20 až 50 €. Uviedol, že odporcovi zamestnávateľ poskytol auto, kde platí iba 5 % pohonných hmôt, poskytuje mu telefón, platí mu internet, poskytuje mu notebook a tablet, raz ročne príspevok na oblečenie 300 €. Internet, ktorý odporca platí na O. ulici je zbytočný, nakoľko mu internet zabezpečuje zamestnávateľ. Býva v prerobenom byte na lukratívnom mieste, pričom on so sestrou a matkou nemajú žiaden majetok, každý mesiac sa musia obávať, že budú musieť odísť z miesta, kde bývajú. Odporca platí za byt 320 €. Pred piatimi rokmi rodičia vzali hypotekárny úver a kúpili babke s dedkom, t.j. otcovým rodičom byt, kde odporca platí úver 250 € mesačne za tento byt a byt na O. ulici, ktorý bol vo vlastníctve starých rodičov, darovali výlučne odporcovi. Rodičia bývali spolu do polovice decembra 2014, odišli z bytu pred Vianocami. Uviedol, že brigáduje v Tesco, príjem za december 2014 mal 230 €, január 2015 106 €, február 2015 35 €, za apríl 180 €. Z výpovede odporcu súd zistil, že je zamestnaný ako farmaceutický reprezentant, jeho príjem klesá, čo vyplýva z potvrdenia o jeho príjme. V januári 2014 mal výnimočný príjem, ktorý sa nebude opakovať, jeho priemerný príjem činí 1.267 €. Má výdavky za byt 330 €, spláca hypotekárny úver 259 € mesačne, ktorý si zobral s bývalou manželkou na zakúpenie bytu pre jeho rodičov, nakoľko rodičia mu darovali byt, aj keď ho darovali výlučne jemu, poskytli ho celej rodine na bývanie a hypotekárnym úverom zabezpečili rodičom strechu nad hlavou. Tento úver spláca v plnej výške sám a má ho v úmysle splácať ďalších 15 rokov. Byt, ktorý nadobudli jeho rodičia, je v podielovom spoluvlastníctve rodičov v jednej polovici a jeho spolu s bývalou manželkou taktiež v podiele jednej polovice. Má výdavky na internet a televíziu spolu 17,90 €, je to balík služieb a nie je možné tieto služby oddeliť. Internet používali všetci, keď bývali v byte spolu. Platí poisťku 37 € mesačne, poisťku na právne služby 12,59 € mesačne, platí úver za elektrospotrebiče, ktoré si musel kúpiť po tom, čo manželka s deťmi v čase jeho neprítomnosti opustili byt a vyprázdnil ho. Na dcéru prispieva mesačne 100 €. Používa firemné motorové vozidlo na pracovné účely, ale aj súkromné, z natankovanej sumy platí 5 %. Od októbra 2014 platí navrhovateľovi 150 € mesačne. Navrhovateľ spolu s matkou a dcérou odišli zo spoločnej domácnosti 9.10.2014. Kým žili v spoločnej domácnosti, všetky výdavky platil on, aj v septembri zaplatil za bývanie, navrhovateľ mal zabezpečenú stravu a všetko k dispozícii, platil mu telefón 17 až 20 € do novembra 2014. Po odpočítaní všetkých výdavkov mu ostáva suma 300 až 330 €. Konajúci súd ďalej zistil, že navrhovateľ je študentom Technickej univerzity v Košiciach, Fakulty elektrotechniky a informatiky s tým, že titulom školného zaplatil 17.8.2015 29,50 € ako zápisné pre 1. až 3. ročník. Ďalej zistil príjem odporcu z opisov mzdových listov nachádzajúcich sa v spise 18P 72/2014 a zistil, že jeho čistý príjem za január 2014 bol 3.686,66 €, za február 1.549,58 €, za marec 770,79 €, za apríl 1.200,32 €, za máj 1.200,32 €, za jún 1.272,93 €, za júl 953,50 €, za august 873,95 €. Z potvrdenia o príjme odporcu za obdobie od mája 2014 do apríla 2015 zistil jeho priemerný zárobok 1.239,70 €. Príjem matky navrhovateľa zistil zo spisu 18P 72/2014, a to za rok 2014 január 535,99 €, február 538,98 €, marec 537,91 €, apríl 536,92 €, máj 547,28 €, jún 535,91 € a júl 540,78 €. Tvrdenia účastníkov o vlastníctve nehnuteľností odporcu, matky navrhovateľa a starých rodičov zo strany odporcu verifikoval príslušnými výpismi z listov vlastníctva. Konajúci súd ďalej zistil, že navrhovateľ uzavrel dohodu o brigádnickej práci študentov v rozsahu 20 hodín týždenne na dobu od 1.12.2014 do 30.6.2015 s dohodnutou odmenou 2,70 € so spoločnosťou Tesco Stores SR a.s. a spoločnosťou Dantem Slovensko s.r.o. na obdobie od 5.3.2015 do 31.12.2015 s výškou odmeny 2,184 € za každú odpracovanú hodinu. Z výpisu z účtu navrhovateľa zistil, že jeho príjem z dohôd o brigádnickej práci študentov činil 9.1.2015 od Tesco Stores SR a.s. 229,64 €, ďalej 10.7.2015 42,70 € a od Dantem s.r.o. 17.7.2015 39,67 €, 16.6.2015 61,74 €, 15.5.2015 46,27 € a od Tesco Stores 10.6.2015 41,44 €. Z mesačného zálohového predpisu platného k 1.1.2015 zistil, že mesačný zálohový predpis za byt č. 51 na meno odporcu na O. ulici č. X činí 255 €, pričom výpočet je vykonaný na počet osôb 4. Z žiadosti o zmenu počtu osôb z 8.6.2015 zistil, že odporca požiadal o zmenu počtu osôb evidovaných v byte na O. X v W. č. bytu XX. Z vyúčtovania nákladov za služby spojené s bývaním z 18.5.2015 zistil, že odporcovi vznikol preplatok z vyúčtovania nákladov za rok 2014 643,96 €. Zo zmluvy o financovaní bývania z 21.6.2010 zistil, že odporca a matka navrhovateľa ako dlžníci uzavreli zmluvu o financovaní bývania s VÚB bankou ako veriteľom, na základe ktorej im bol poskytnutý hypotekárny úver vo výške 29.540 € a spotrebný úver 8.360 €, ktorý sa dlžníci zaviazali splácať po dobu 20 rokov na kúpu bytu č. XX na I. ulici v W.. Z mesačného zálohového predpisu z 1.7.2015 zistil, že mesačný zálohový predpis na meno odporcu za byt č. XX na O. ulici č. X je od 1.7.2015 248,91 €. Z faktúr za služby mobilnej siete zistil platby navrhovateľa za užívanie služieb mobilnej siete za január 2015 9,56 €, november 2014 8,55 €, máj 2015 24,05 €, jún 2015 20,89 € a za august 2015

17,89 €. Z lekárskeho nálezu kardiologickej ambulancie VÚSCH zistil, že navrhovateľ bol 30.8.2015 diagnostikovaný s paroxizmálnou typickou avnrt na podklade dvojitej avn dráhy s odporúčaním na zákrok a dňa 25.9.2015, že bude pozvaný na výkon. Z rozpisu výdavkov navrhovateľa zistil, že navrhovateľ vyčíslil svoje výdavky na potraviny, drogériu, oblečenie, telefón, školu, bývanie, internet, lieky mesačne za september 2014 vo výške 407,04 €, za október 2014 461,04 €, november 2014 309,67 €, december 2014 343 €, január 2015 307 €, február 2015 424 €, marec 2015 324 €, apríl 2015 292 €, máj 2015 325 €, jún 2015 315 €, júl 2015 344 €, august 2015 361,05 €, september 2015 469 €, priemerne mesačne 360,17 €. Zistený skutkový stav konajúci súd právne posúdil podľa § 75 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 3 a 5, § 63 ods. 1, § 76 ods. 1 Zákona o rodine a konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že odporca je otcom navrhovateľa, rodičia navrhovateľa boli rozvedení rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť 12.5.2015. Navrhovateľ býval s rodičmi a maloletou sestrou do októbra 2014, kedy sa aj s matkou a sestrou odsťahovali. Odporca zostal bývať v byte, ktorého je výlučným vlastníkom a vlastnícke právo nadobudol darovacou zmluvou od rodičov s tým, že rodičia navrhovateľa v podiele 1/2 a odporca a matka navrhovateľa v podiele 1/2 nadobudli vlastnícke právo k bytu, v ktorom bývajú rodičia odporcu s tým, že hypotekárny úver poskytnutý na kúpu predmetného bytu, ktorý bol poskytnutý obom rodičom navrhovateľa, spláca odporca vo výške 250 € mesačne. Odporca je zamestnaný, jeho priemerný čistý príjem od januára do augusta 2014 bol 1.438,51 €, za máj 2014 až apríl 2015 1.239,70 €. Odporca platí za bývanie 223,91 €. Má ešte jednu vyživovaciu povinnosť voči mal. V. N. K. vo výške 100 € mesačne. Matka navrhovateľa je zamestnaná s príjmom 520 € mesačne. Navrhovateľ je študentom 2. ročníka vysokej školy, jeho výdavky pozostávajú z výdavkov na stravu, oblečenie, školné, školské potreby a lieky. Navrhovateľ mal príjem z brigádnickej činnosti, ktorú musel ukončiť z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu, kardiologických problémov, pričom v januári 2016 sa podrobí operácii. Odporca prispieval na výživu navrhovateľa od októbra 2014 150 € mesačne. Vzhľadom na to, že navrhovateľ je študentom denného štúdia, t.j. sústavne sa pripravuje na budúce povolanie, nenadobudol schopnosť sám sa živiť, preto vyživovacia povinnosť odporcu voči navrhovateľovi trvá. Odporca si plnil vyživovaciu povinnosť k navrhovateľovi do septembra 2014, navrhovateľ býval v spoločnej domácnosti s odporcom a s matkou, pričom odporca uhrádzal výdavky za bývanie celej rodiny a zabezpečoval spolu s matkou navrhovateľa všetky odôvodnené potreby navrhovateľa. Od októbra 2014, kedy sa navrhovateľ odsťahoval spolu s matkou a sestrou, odporca prispieval na jeho výživu 150 € mesačne. Pri určovaní výšky výživného súd vychádzal zo zárobkových možností a schopností oboch rodičov s tým, že príjem matky navrhovateľa činí 520 €, príjem odporcu 1.239,70 €, výdavky navrhovateľa sú priemerne 360 € mesačne, vychádzal i z majetkových možností odporcu, ktorý je výlučným vlastníkom bytu, výdavkov na bývanie, splátok hypotekárneho úveru a ďalšej vyživovacej povinnosti a dospel k záveru, že výživné 220 € mesačne zodpovedá možnostiam a schopnostiam odporcu, ako aj odôvodneným potrebám navrhovateľa. S poukazom na uvedené zaviazal odporcu prispievať na výživu navrhovateľa 220 € od podania návrhu od 2.9.2014 do budúcnosti. Vzhľadom k tomu, že súd určil vyživovaciu povinnosť odporcu počnúc od 2.9.2014, zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi dlžné výživné vzniklé za obdobie od 2.9.2014 do 30.9.2015. Zároveň dospel k záveru, že za mesiac september 2014 odporcovi nevznikol dlh na výživnom, keďže za predmetné obdobie navrhovateľ býval v spoločnej domácnosti s odporcom, ktorý riadne uhrádzal všetky výdavky navrhovateľa, uhrádzal platby za bývanie, ako aj zabezpečoval jeho stravu a ďalšie jeho potreby spolu s jeho matkou. Prihliadol aj na plnenia odporcu od októbra 2014 do septembra 2015 po 150 € mesačne, teda dlžné výživné činí 840 € mesačne, ktoré zaviazal odporcu zaplatiť v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi nepovolil splácať dlh v splátkach vzhľadom na jeho majetkové, zárobkové pomery, ako aj s poukazom na skutočnosť, že návrh na určenie výživného bol podaný 2.9.2014, teda odporca musel byť uzrozumený s tým, že jeho vyživovacia povinnosť k navrhovateľovi trvá a že rozsah vyživovacej povinnosti určenej súdom bude vyšší ako rozsah vyživovacej povinnosti, ktorú si voči navrhovateľovi plnil, a to aj s poukazom na rozsah vyživovacej povinnosti určenej súdom pri úprave práv a povinností k maloletej dcére na čas po rozvoze, i keď uvedené rozhodnutie do dnešného dňa právoplatné nie je. Z uvedených dôvodov návrh navrhovateľa na určenie výživného nad sumu 220 € do 300 € mesačne zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ mal úspech 73 % (220/300), teda rozdiel úspechu a neúspechu navrhovateľa a odporcu bol 73 - 27 %, čo činí 46 %, preto navrhovateľovi priznal 46 % trov konania. Trovy konania navrhovateľa pozostávali z trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov, výška odmeny za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 3 činí 139,52 € za úkony 1. § 13a ods. 1 písm.a/ prevzatie a príprava zastúpenia 12.11.2014, 2. § 13a ods. 1 písm.c/ citovanej vyhlášky vyjadrenie k odvolaniu 19.11.2014, 3. účasť na pojednávaní dňa 27.5.2015 § 13a ods. 1 písm.d/ vyhlášky, 4. účasť na pojednávaní 1.10.2015 § 13a ods. 1 písm.d/ vyhlášky, t.j. 4 x 139,52 € a režijný paušál 2 x 8,04 € a 2 x 8,39 € § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, t.j. spolu trovy 590,94 €, z toho 46 % činí 271,83 €. Uviedol, že práva

zástupkyňa si uplatnila odmenu aj za dva úkony právnej služby, a to poradu s navrhovateľom 25.5.2015 a 29.9.2015, za ktoré úkony súd náhradu trov nepriznal, nakoľko ich právna zástupkyňa nepreukázala. S poukazom na ust. § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal odporcu nahradiť trovy konania navrhovateľovi na účet právneho zástupcu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie odporca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že návrh zamietne, eventuálne ho zruší a vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa pri určení vyživovacej povinnosti nevyhodnotil správne zistený skutkový stav a tým nezohľadnil pri svojom rozhodovaní niekoľko podstatných skutočností rozhodných pre správne určenie výšky vyživovacej povinnosti. Závery súdu nemajú oporu v odôvodnení napadnutého rozsudku a sú s ním v rozpore, čo zakladá nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd síce dospel k správne záveru, že si riadne plnil svoju vyživovaciu povinnosť k navrhovateľovi v septembri 2014, napriek uvedenému vo výrokovej časti rozsudku mu uložil povinnosť prispievať na výživu navrhovateľa 220 € mesačne od 2.9.2014, teda aj za september 2014). Skutočnosť, že si k navrhovateľovi plnil vyživovaciu povinnosť v septembri 2014 potom zohľadnil až pri vyčíslení dlžného výživného. Takýto postup súdu považuje za rozporný so zákonom a zmätočný, nakoľko takýmto výrokom o určení výživného za september 2014 súd potvrdil dôvodnosť návrhu navrhovateľa v tejto časti, hoci samotné zistenia súdu o dobrovoľnom splnení si vyživovacej povinnosti v septembri 2014 jednoznačne preukazujú nedôvodnosť návrhu navrhovateľa v tejto časti. Súd mal teda návrh navrhovateľa na určenie výživného za september 2014 zamietnuť. Teda aj výrok dlžného výživného nie je správny, keďže vymedzuje dobu, za ktorú sa určuje dlžné výživné aj mesiacom september 2014, kedy podľa samotného súdu žiaden dlh na výživnom nevznikol. Rovnako za stavu, keď si dobrovoľne a pravidelne plnil vyživovaciu povinnosť v sume 150 € od októbra 2014 do rozhodnutia súdu a túto si plní aj doposiaľ, je rozporné so zákonom akceptovať dôvodnosť návrhu navrhovateľa v sume požadovaného výživného v časti 150 € a určovať vyživovaciu povinnosť aj v rozsahu, v ktorom bolo výživné dobrovoľne a pravidelne uhrádzané. Preto má za to, že aj v tejto časti bolo namieste návrh navrhovateľa zamietnuť ako nedôvodný. Ďalej namieta aj nesprávnosť a nedostatočnú odôvodnenosť záveru súdu o určení výživného v rozsahu 220 € mesačne. Súd jednak rozporne ustálil príjem matky navrhovateľa, ktorý činí 520 € napriek tomu, že na strane 2 odôvodnenia uvádza, že príjem matky činí 540 € mesačne, daňový bonus 40 € a príjem z vedľajšej činnosti 70 až 130 € mesačne. Súd ďalej bez ďalšieho akceptoval dôvodnosť mesačných výdavkov navrhovateľa v priemere 360 €, pričom aj pri pomernom znášaní nákladov navrhovateľa na bývanie 110 €, ako 1/3 zo sumy 326 € uhrádzanej matkou navrhovateľa za bývanie vzhľadom na jeho zárobkové možnosti a jeho ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletej dcére, ďalšie výdavky navrhovateľa v sume 250 € mesačne (strava, oblečenie, škola, lieky) nie je možné hodnotiť ako dôvodné. Súd tiež pri zohľadňovaní ďalšej vyživovacej povinnosti k mal. V. nesprávne vychádzal zo sumy výživného 100 €, pričom už mal vedomosť o tom, že jeho vyživovacia povinnosť k V. bola určená sumou 200 € mesačne. Súd žiadnym spôsobom nerozporoval dôvodnosť a preukázanosť jeho nevyhnutných výdavkov z jeho celkového príjmu 1.239,70 €, t.j. výdavkov v sume 550 € (223,91 € byt, 250 € úver, 17,90 € internet, 37 € životné poistenie, 12,59 € poistenie právnych služieb + splátky za základné spotrebiče, ktoré musel obstaráť po tom, ako si tieto z domácnosti odviezla matka detí pri odšťahovaní v októbri 2014). Žiadnym spôsobom pritom nezohľadnil skutočnosť, že zo zostávajúcej časti svojho príjmu cca v sume 690 € pri určení výživného pre dcéru V. 200 € a navrhovateľa 220 € mu ostáva na zabezpečenie jeho základných bežných výdavkov, ako je aj strava, drogéria, oblečenie len suma 250 €, čo zjavne svedčí o nesprávnom určení výšky jeho vyživovacej povinnosti k navrhovateľovi, ale aj k dcére V.. Rovnako určenie splatnosti dlžného výživného do 30 dní od právoplatnosti rozsudku je pre neho likvidačné a v podstate objektívne nemožné. Ďalej namieta aj závery súdu o určení povinnosti nahradiť trovy konania navrhovateľovi v sume 271,83 €, nakoľko vzhľadom na charakter predmetu konania dobrovoľné plnenie si vyživovacej povinnosti voči navrhovateľovi po 150 € mesačne od októbra 2014, sú tu dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Okrem toho určenie pomeru úspechu výškou požadovaného výživného 300 € k výške priznaného výživného 220 € za stavu, keď v rozhodnom období a doposiaľ uhrádza 150 € považuje za rozporné so zákonom, nakoľko skutočný úspech navrhovateľa za daného stavu predstavuje 70 € (220 - 150), a teda pomer úspechu bolo namieste určovať pomerom sumy 300 ku 70 €.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu prostredníctvom právnej zástupkyne navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 444,28 € splatnej do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právnej zástupkyne. Uviedol, že odporca si svoju vyživovaciu povinnosť k nemu v septembri 2014 neplnil, a preto mal súd k dlžnému výživnému pripočítať

sumu 220 € aj za tento mesiac. Aj keď ide o peniaze, ktoré potrebuje a chýbajú mu, nechcel svojím odvolaním konanie naťahovať, preto odvolanie nepodal. Na rozdiel od odporcu je toho názoru, že súd postupoval správne a zákonným spôsobom hodnotil dôkazy, keď určil výživné 220 € mesačne. Rovnako za správne považuje aj rozhodnutie súdu, že odporca je povinný zaplatiť mu dlžné výživné do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, nakoľko odporca objektívne vedel, že svoj nárok na výživné si uplatnil na súde 2.9.2014 a tak mal s dlžným výživným počítat'. Výrok o náhrade trov konania nenamieta.

Odporca prostredníctvom právnej zástupkyne doručil odvolaciemu súdu 7.3.2016 podanie, ktorým predkladá súdu potvrdenie o zdaniteľných príjmoch navrhovateľa dosiahnutých v roku 2015, z ktorých vyplýva, že čistý príjem navrhovateľa po odpočítaní zrazených plnení poisťného a preddavkov na daň z príjmu predstavoval spolu sumu 1.801,45 €, teda jeho priemerný mesačný príjem v roku 2015 bol 150 €. Uvedené oznamuje z dôvodu, že v konaní na súde prvého stupňa táto skutočnosť nebola takýmto spôsobom zistená a ani zohľadnená v konečnom rozhodnutí. V prílohe predložil potvrdenie o zdaniteľných príjmoch od Dantem Slovensko s.r.o., Tesco Stores a.s. a Koksmony a.s..

Navrhovateľ doručil odvolaciemu súdu 17.6.2016 podanie, v ktorom uviedol, že prvostupňovému súdu predložil výpisy z účtu. Peniaze, ktoré popri dennom štúdiu na vysokej škole zarobil, boli ťažko zarobené, do práce chodil na nočné zmeny, aby potom mohol ísť cez deň do školy a boli určené na ich dlhy, ktoré im vznikli kvôli odporcovi, ktorý im ešte stále nezaplatil súdom určené výživné pred rozvodom. V tom čase si musela jeho matka požičiavať peniaze. Odporca žije v 3-izbovom byte v lukratívnej časti mesta a podľa jeho informácií by mal mať vyšší príjem ako v minulom roku a platí starým rodičom úver. Odporca má novú rodinu, to znamená, že žije s nejakou pani, ktorá má viac detí a stará sa o nich. O ňu a jeho sestru nemá žiaden záujem. V januári bol na operácii srdca, o ktorej vedel a ani sa mu neozval. Odporca sa odvolal aj v prípade jeho sestry (11P 154/2014-97), kde krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. On, jeho matka a sestra žili do 25.5.2016 v podnájme, kde mali posledný polrok zvýšené nájomné a matka ani on neriešili zvýšenie výživného. Od 25.5.2016 mama zobrala úver na byt na základe toho, že sa dozvedeli, že odporca ich odhlásil z trvalého pobytu, čo im ani neoznámil, čím len poukazuje na jeho bezcitnosť a ľahostajnosť voči svojim deťom. Tým sa zvýšili ich výdavky s kúpou bytu 250 € úver, nájom a inkaso 200 € + internet 17,92 €, ale ani v tomto prípade on ani jeho matka nežiadajú zvýšenie výživného. Odporca sa ohrádza nejakým jeho príjmom, ktorý môže a nemusí mať, sú to všetko len brigády a nie trvalé pracovné pomery. Na budúci školský rok bude v 3. ročníku, kde ho čaká bakalárska práca a verí tomu, že nebude mať ani toľko času na prácu ako minulý rok. Aj toto vyjadrenie píše sám, lebo nemá financie na právneho zástupcu.

Výrok rozsudku o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto nebol predmetom preskúmania v odvolacom konaní (§ 206 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 220 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Podľa ods. 4 tohto ustanovenia pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Podľa ods. 5 tohto ustanovenia výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Podľa § 77 ods. 1 Zákona o rodine právo na výživné sa nepremlčuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Odvolačí súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých vyhovujúcich výrokoch spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, správne určil rozsah vyživovacej povinnosti odporcu k navrhovateľovi, ale nesprávne rozhodol o počiatku plnenia takto stanovenej vyživovacej povinnosti od 2.9.2014, teda od podania návrhu, i keď svoje skutkové zistenia vo vzťahu k plneniu vyživovacej povinnosti odporcu k navrhovateľovi aj v období od 2.9.2014 do 30.9.2014 premietol do rozhodnutia o určení dlžného výživného, ako nepochybne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplynulo, že do októbra 2014 žil navrhovateľ spolu s matkou a mladšou sestrou V. N. v spoločnej domácnosti s odporcom, ktorý zabezpečoval náklady rodiny na bývanie, stravu, výdavky spoločnej domácnosti, platil mu telefón (až do novembra 2014), navrhovateľ mal zabezpečenú stravu, všetko mal k dispozícii a rodinné prídavky, ktoré na neho poberal, mu dával ako vreckové. Pri nástupe na vysokú školu navrhovateľovi ponúkol zabezpečenie úhrady výdavkov súvisiacich so štúdiom, navrhovateľ mu povedal, že nič nepotrebuje (výpoveď odporcu na pojednávaní 27.5.2015). Navrhovateľ uvedené tvrdenia odporcu nepoprel, čo vyplynulo rovnako z jeho výpovede na uvedenom pojednávaní. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľ spolu s matkou a sestrou opustili spoločnú domácnosť v októbri 2014 a odporca od tejto doby prispieval na jeho výživu 150 € mesačne.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ nepreukázal v období od podania návrhu do začiatku októbra 2014, že by jeho odôvodnené potreby neboli spolu s podielom matky uspokojené v dostatočnom rozsahu, len samotná skutočnosť, že podal návrh na určenie výživného od odporcu 2.9.2014 bez preukázania vyššie uvedených skutočností neodôvodňuje určenie počiatku plnenia vyživovacej povinnosti od odporcu aj za uvedené obdobie. Súd prvého stupňa tieto skutočnosti zistil, ale zohľadnil ich až v rámci ustálenia výšky dlžného výživného, avšak táto skutočnosť má z hľadiska jasnosti a určitosti výroku rozsudku vyplývať aj z výroku o určení počiatku plnenia stanoveného výživného, ako aj výroku o určení dlžného výživného za konkrétne obdobie, teda obdobie, od ktorého bolo výživné určené. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že pozornosti súdu, ale aj účastníkov konania unikla skutočnosť, že súd vo výroku zjavne nesprávne uviedol namiesto roku 2014 rok 2015. Vzhľadom na to, že odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny rozsudku súdu prvého stupňa v dôsledku nesprávneho rozhodnutia o počiatku plnenia vyživovacej povinnosti odporcu k navrhovateľovi, uvedené zrejme nesprávnosti už nebolo potrebné opraviť postupom podľa § 164 O.s.p.. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že odporca si vyživovaciu povinnosť k navrhovateľovi v septembri 2014 neplnil vôbec alebo v dostatočnom rozsahu, pričom je potrebné zdôrazniť, že konanie o výživnom pre plnoleté osoby je konaním sporovým, kde neplatí tzv. vyšetrovacía zásada podľa § 120 ods. 2 O.s.p., ale zásada prejednacia podľa § 120 ods. 1 O.s.p., čo znamená, že súd vychádza zo skutočností tvrdených účastníkmi a vykonáva tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli s tým, že táto zásada úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou, ktoré účastníkom sporového konania vyplývajú z ust. § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p., preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 O.s.p. tak, že určil výživné v totožnom rozsahu ako súd prvého stupňa, ale od 1.10.2014.

Pokiaľ ide o rozsah určenej vyživovacej povinnosti odporcu k navrhovateľovi, odvolací súd pripomína, že zo zákonných ustanovení citovaných vyššie týkajúcich sa určovania rozsahu vyživovacej povinnosti rodičov k deťom vyplýva, že kritériami určovania rozsahu výživného sú popri odôvodnených potrebách dieťaťa aj možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov. Pri určovaní konkrétneho rozsahu výživného je preto potrebné vychádzať predovšetkým z toho, aká peňažná suma mesačne je potrebná na úhradu odôvodnených potrieb dieťaťa, pričom medzi tieto potreby patria výživa vo vlastnom zmysle slova, ďalej hmotné potreby ako je šatstvo, bielizeň, náklady na bývanie, ako aj potreby súvisiace s rozširovaním a prehľbovaním vzdelania dieťaťa, rozvojom jeho záujmov, prípravou na budúce povolanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby, t.j. všetky nevyhnutné potreby, ktoré vyžaduje život kultúrneho človeka v súčasnosti. Miera týchto potrieb je odstupňovaná a závisí predovšetkým od veku dieťaťa a jeho zdravotného stavu, pričom ak to možnosti a schopnosti rodičov dovoľujú, má výživné zabezpečovať primeraný podiel na výhodách, ktoré dovoľujú možnosti rodičov. Odôvodnené potreby detí v rovnakom veku a na rovnakom stupni školskej dochádzky sú spravidla rovnaké, pokiaľ

nie sú v určitom konkrétnom prípade zvýšené v dôsledku zhoršeného zdravotného stavu, finančne náročnej záujmovej alebo športovej činnosti, prípadne ak rozumové schopnosti dieťaťa odôvodňujú nadštandardné vzdelávanie dieťaťa, pričom ide o všeobecne známu skutočnosť, ktorú nie je potrebné osobitne dokazovať. Dokazovať je potrebné len nadštandardné výdavky, resp. potreby dieťaťa, ktoré vybočujú z rámca potrieb iných detí v rovnakom veku. Pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti je súd povinný prihliadať aj na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Na strane povinných, rodičov dieťaťa, súd zisťuje ich reálne príjmy, celkové majetkové pomery, nevyhnutné životné náklady a prihliada aj na ich ďalšie zákonné vyživovacie povinnosti. Vychádzajúc z uvedených úvah je potrebné zdôrazniť, že výživné nie je možné určovať mechanickým výpočtom.

V tomto prejednávanom prípade bolo nepochybne preukázané, že navrhovateľ sa pripravuje na budúce povolanie štúdiom na vysokej škole dennou formou, preto je odkázaný svojou výživou na rodičov, a teda ich vyživovacia povinnosť k navrhovateľovi trvá. Navrhovateľ v konaní neprezentoval žiadne nadštandardné potreby, ktoré by vybočovali z rámca potrieb iných študentov vysokoškolského štúdia, preto o ich výške nemal pochybnosti ani odvolací súd. Navrhovateľ v konaní potvrdil, že v dôsledku nepriaznivej finančnej situácie matky, s ktorou žije v spoločnej domácnosti bol nútený privyrábať si formou brigádnickej činnosti študentov, táto skutočnosť však zásadne nezabavuje rodičov vyživovacej povinnosti k nemu, pretože takto získané prostriedky môže použiť na ďalšie svoje potreby, ktoré nie je možné uspokojiť z výživného poskytovaného mu rodičmi s tým, že pokiaľ by si odporca plnil vyživovaciu povinnosť k navrhovateľovi v dostatočnom rozsahu, nebol by nútený brigádovať a mohol by sa plnohodnotne sústrediť na štúdium. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie na zistenie príjmov navrhovateľa z brigádnickej činnosti. Pokiaľ ide o možnosti, schopnosti a majetkové pomery odporcu, ktorý súd prvého stupňa zistil za obdobie od mája 2014 do apríla 2015 vo výške 1.239,70 € mesačne, pokiaľ ide o jeho príjmy, v rámci skúmania možnosti, schopností a majetkových pomerov odporcu je potrebné prihliadať aj na benefity poskytované mu zamestnávateľom, a to využívanie služobného motorového vozidla aj na súkromné účely s povinnosťou doplatku za povinné hmoty len 5 %, služobného telefónu a internetu, ako aj príspevku na ošatenie 300 € ročne, čím sa jeho náklady v tomto smere znižujú, a teda zlepšujú jeho možnosti plniť si vyživovaciu povinnosť k deťom, keďže takúto možnosť nemá ani navrhovateľ ani jeho matka a v zásade nie je bežnou u väčšiny zamestnancov. Po zohľadnení nevyhnutných životných nákladov odporcu na bývanie, stravu, ďalšie ošatenie a podobne, ako aj vyživovaciu povinnosť k mal. V. N., ktorá už bola medzičasom právoplatne stanovená v rozsahu 200 € mesačne, dospel odvolací súd k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, že výživné pre navrhovateľa v rozsahu 220 € mesačne zodpovedá zákonným kritériám určovania rozsahu vyživovacej povinnosti rodičov k deťom s tým, že za nevyhnutný výdavok v zmysle § 62 ods. 5 Zákona o rodine nemohol odvolací súd považovať splátky hypotéky za byt, v ktorom bývajú jeho rodičia, teda rodičia odporcu, pretože výživné je prednostnou pohľadávkou, až po uspokojení ktorej môžu rodičia uhrádzať ďalšie svoje potreby, a to aj pokiaľ ide o úvery, pôžičky, investície a podobne. K odporcom namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd dodáva, že súd vychádzal, pokiaľ ide o príjem matky navrhovateľa orientačne z podkladov vyplývajúcich z konania o určenie výživného na čas po rozvoде pre v tom čase mal. V. N. s tým, že údaje o poberaní daňového bonusu a vedľajšieho príjmu matky navrhovateľa vyplývali len z výpovede navrhovateľa a keďže žiaden z účastníkov nenavrhol vykonanie dôkazov na zistenie aktuálneho príjmu matky navrhovateľa, nie je možné uzavrieť, že išlo o nesprávne skutkové zistenie v pravom zmysle slova. Rovnaký záver je potrebné vzťahnúť aj na plnenie vyživovacej povinnosti odporcu k dcére V. N., nakoľko aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa odporca tvrdil, že na výživu V. N. prispieva 100 € mesačne, rozsudok o určení výživného pre V. N. nebol právoplatný, preto súd prvého stupňa nemohol konštatovať, že odporca si plní vyživovaciu povinnosť v inom rozsahu, ako sám uviedol, avšak je nepochybne, že na vyživovaciu povinnosť odporcu k ďalšiemu dieťaťu prihliadal, čo v konečnom dôsledku zdôraznil v rámci odôvodnenia splatnosti dlžného výživného.

Ďalšie úvahy odporcu o tom, ako mal súd rozhodnúť o návrhu navrhovateľa s poukazom na to, že si dobrovoľne plní vyživovaciu povinnosť 150 € mesačne, a teda že mal jeho návrh zamietnuť, prípadne určiť len výživné nad rozsah ním dobrovoľne plneného výživného, zjavne nezodpovedajú právnej úprave vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, resp. vychádzajú z jej mylnej interpretácie. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom totiž vyplýva priamo zo zákona, teda ide o zákonnú vyživovaciu povinnosť, ktorej vznik sa viaže k narodeniu dieťaťa a zánik k smrti oprávneného dieťaťa alebo povinného rodiča, prípadne nadobudnutiu schopnosti dieťaťa samé sa živiť. Rozhodnutie súdu o vyživovacej povinnosti má teda deklaratórnu povahu. Bez existencie deklaratórneho rozhodnutia súdu o vyživovacej povinnosti nie je možné domáhať sa plnenia tejto vyživovacej povinnosti v exekučnom konaní pre neexistenciu

exekučného titulu, čo zjavne neprispieva k právnej istote navrhovateľa. Z toho dôvodu ani záver súdu o rozsahu vyživovacej povinnosti zodpovedajúcej dobrovoľnému plneniu povinného rodiča nemôže byť dôvodom pre zamietnutie návrhu do budúcnosti, keďže súd vychádza zo skutočností, ktoré existujú v čase jeho rozhodnutia a nemôže sa spoliehať na prípadnú vôľu povinného rodiča, či bude alebo nebude aj naďalej dobrovoľne plniť vyživovaciu povinnosť k oprávnenému dieťaťu. Z uvedeného dôvodu teda nie je vylúčené, aby súd do budúcnosti deklaroval určitý (rovnaký) rozsah vyživovacej povinnosti povinného k oprávnenému s tým, že uvedené skutočnosti môžu byť relevantné pre prípadné rozhodnutie o náhrade trov konania účastníkov.

V dôsledku zmeny rozhodnutia o vyživovacej povinnosti odporcu k navrhovateľovi bolo povinnosťou súdu primerane upraviť aj výrok o dlžnom výživnom, ktoré teda určil od 1.10.2014 do 30.9.2015 (ku dňu rozhodnutia súdu prvého stupňa), ktoré však ustálil v rovnakej výške ako súd prvého stupňa 840 €, t.j. odporca mal v rozhodnom období uhradiť výživné za 12 mesiacov po 220 €, z čoho odpočítal odporcom preukázané plnenia 12 x po 150 €, ktoré ho zaviazal zaplatiť navrhovateľovi do 30 dní od právoplatnosti rozsudku s poukazom na ust. § 160 ods. 1 O.s.p., z ktorého vyplýva, že určenie dlhšej ako trojdňovej lehoty na plnenie alebo povolenie splátok umožňuje súdu, aby sám nezávisle na návrhu účastníkov konania zvážil, či je povolenie takejto výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, komu sa povinnosť plnenia ukladá, na výšku prisúdeného nároku alebo na iné okolnosti prípadu. Súd je povinný prihliadnúť aj na postoj povinného k plneniu, ako aj na to, či povolenie takejto výhody nebude mať ťaživý dopad na oprávneného, prípadne či je možné od neho spravodlivo žiadať strpenie plnenia v splátkach alebo v dlhšej ako zákonnej lehote. Zvláštnu pozornosť je potrebné venovať povoleniu výhody povinnému podľa § 160 ods. 1 O.s.p. v konaniach týkajúcich sa výživného pre dieťa, ktoré nie je schopné sa živiť, ktoré je okrem iného prednostnou pohľadávkou so zreteľom na naliehavosť potreby, ktorej výživné slúži. Vzhľadom na charakter predmetu konania, ktorým je určenie výživného pre dieťa, ktoré nie je schopné samé sa živiť, odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, že nie sú dané podmienky pre povolenie výhody splátok povinnému a lehota 30 dní je dostatočná na splatenie dlžného výživného s poukazom na to, že ani navrhovateľ a ani jeho matka neboli pri uspokojovaní potrieb navrhovateľa zvyhodnení možnosťami splátok.

Podľa § 224 ods. 1 O.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa.

Podľa § 142 ods. 2 O.s.p., ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

O náhrade trov konania sa v zmysle ust. § 142 O.s.p. rozhoduje len v sporovom konaní. Miera úspechu alebo neúspechu účastníkov sa v každej veci posudzuje samostatne, aj keď súd prejednáva viac nárokov v spoločnom konaní. Plná náhrada trov konania prináleží pri plnom úspechu vo veci podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Pri čiastočnom úspechu zásadne platí § 142 ods. 2 O.s.p.. Pri pomernom rozdelení náhrady trov konania (§ 142 ods. 2 O.s.p.) súd prizná tomu z účastníkov, ktorý vo veci prevažne úspeš, iba časť jeho celkových trov zodpovedajúcu rozdielu medzi mierou jeho úspechu a neúspechu v konaní. Ak je úspech a neúspech oboch strán v konaní vyrovnaný, nemá žiaden z nich právo na náhradu trov konania.

Predmetom konania bol návrh navrhovateľa na určenie výživného v rozsahu 300 € mesačne od 2.9.2014 do budúcnosti. Odporca súhlasil s určením výživného v rozsahu 150 € mesačne s tým, že v uvedenom rozsahu si vyživovaciu povinnosť k navrhovateľovi fakticky od októbra 2014 aj riadne plnil. Navrhovateľovi bolo priznané výživné 220 € mesačne od podania návrhu, teda od 2.9.2014 rozsudkom súdu prvého stupňa, ktorý však zároveň zohľadnil, že za september 2014 si odporca voči navrhovateľovi vyživovaciu povinnosť v dostatočnom rozsahu splnil. Odvolací súd uvedenú neurčitosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa v dôsledku odvolania odporcu odstránil tak, že priznal navrhovateľovi výživné 220 € mesačne od 1.10.2014 do budúcnosti a v prevyšujúcej časti návrh zamietol. V odvolacom konaní sa zároveň odporca domáhal zmeny rozhodnutia súdu prvého stupňa tak, že navrhol určiť výživné 150 € mesačne, resp. zamietnuť návrh, nakoľko vyživovaciu povinnosť v tomto rozsahu si fakticky plní. Zároveň namietal rozhodnutie súdu o priznaní trov konania navrhovateľovi z dôvodu nesprávneho ustálenia pomeru úspechu a neúspechu účastníkov konania. Vzhľadom na výsledok konania odvolací súd dospel k záveru, že pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania bol v podstate vyrovnaný tak na súde prvého stupňa, ako aj v odvolacom konaní, nakoľko navrhovateľ bol úspešný v časti priznania výživného

nad 150 € mesačne do 220 € mesačne a neúspešný v časti priznania výživného od 2.9.2014 do 30.9.2014, ako aj nad sumu 220 € mesačne do navrhovanej výšky výživného 300 € mesačne a odporca bol úspešný v časti zamietnutia návrhu nad sumu 220 € mesačne do sumy 300 € mesačne, ako aj zamietnutí návrhu navrhovateľa za obdobie od 2.9.2014 do 30.9.2014 a v odvolacom konaní bol úspešný aj vo vzťahu k priznaniu trov konania a zároveň bol neúspešný v časti priznania nároku navrhovateľa na výživné nad 150 € mesačne do 220 € mesačne. Zároveň bol navrhovateľ v tomto smere neúspešný v časti trov konania. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol o trovách konania účastníkov tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.